

2^{de} zondag vasten A

Mt. 17, 1-9

Er is, Broeders en zusters in Christus, een oeroud verlangen in mensen naar zekerheid. We willen graag zekerheid, vooral in nare en onprettige situaties, zoals b.v. ziekte en diefstal. En zelfs in zeer droevige situaties verlangen we vaak naar zekerheid. Want hoe bang men er ook voor is: uiteindelijk horen veel mensen nog liever van de arts dat ze ongeneeslijk ziek zijn, dan dat hij ze in het ongewisse laat. Want dan weet men tenminste waar men aan toe is.

Voor veel mensen in de samenleving is echter geen enkele zekerheid weggelegd. Denk bijvoorbeeld maar eens aan de talloze vluchtelingen in de wereld en tal van asielzoekers in ons eigen land. Hun toekomst is ongewis.

Zo was het in zekere zin ook met Abram en zijn familie. In hun tijd trokken veel mensen van het ene gebied naar het andere. Als er in het ene gebied onvoldoende voedsel en weidegrond was, trok men naar een ander gebied om het beter te krijgen. Tegenwoordig zouden we dat economische vluchtelingen noemen. Abram nu, was met zijn familie van Ur naar Haran getrokken, en had dus al een keer zijn vertrouwde omgeving moeten verlaten. En dan heeft hij zich eindelijk gesetteld en lijkt zich enige zekerheid te hebben verschaft, of hij hoort plotseling een stem. Weg alle zekerheid. De stem zegt, dat hij niet alleen zijn woongebied, maar ook zijn familie moet verlaten. Waarom? Dat is nog niet zo duidelijk. Maar God zegt tegen Abram: Vertrouw maar op Mij. Je kunt je toekomst niet in eigen hand nemen. Geef je in vertrouwen over aan wat de toekomst je brengt.

Ook Mozes werd geroepen om vanuit een situatie van betrekkelijke zekerheid weg te trekken naar een ongewisse toekomst in een beloofd, maar onbekend land. Een land dat hij nooit zou betreden. Maar Mozes kwam wel aan bij de Berg van God, om dáár de Woorden van God te ontvangen, die hem en zijn volk op hun verdere weg zouden begeleiden.

De profeet Elia arriveerde bij dezelfde berg, toen hij op de vlucht was voor koningin Izebel die hem totterdood vervolgde. En bij die berg ontmoette hij God. Mozes en Elia, die ten koste van veel beproevingen Gods Woord verkondigden en zijn opdracht volbrachten. Omdat ze begrepen dat dat Woord en die opdracht bevrijdend zijn voor mensen.

Díe Mozes en Elia ontmoeten we vandaag weer in het evangelie, en weer op een berg. Jezus neemt zijn belangrijkste leerlingen mee een berg op. En Hij begint te stralen als licht. De berg verwijst naar de berg, waar Mozes en Elia God ontmoetten, en ook naar de berg waar Jezus zijn Bergrede uitsprak, waarin hij de mensen voorhield wat de weg is naar het waarachtige geluk. Het licht verwijst naar Jezus als het Licht der Wereld en naar de Verrijzenis. De drie leerlingen zijn dus getuige van een paradijselijke toestand, en willen daar graag in blijven! Daarom stellen ze voor

om tenten te bouwen. Maar dan klinkt er een stem uit een wolk: "Dit is mijn Welbeminde, mijn Zoon, in wie Ik welbehagen heb. Luister naar Hem!" En wat zegt Jezus? Hij zegt: "Kom, wees niet bang" en Hij daalt met hen de berg weer af. De paradijselijke ervaring is maar een moment. De topervaring is voorbij. Het afdalen van de berg betekent dat gewoon het leven van alledag weer begint.

De drie leerlingen, Petrus, Johannes en Jacobus, waren de drie eerste leiders van christelijke kerken. En ze zijn inderdaad getuige geweest van de Verrijzenis van Jezus en zijn daardoor met een diepe vreugde vervuld. Maar daar kan het niet bij blijven. Als leiders van kerkgemeenschappen kwamen ze er al snel achter dat het leven, ook het leven van diep gelovige christenen, vol moeilijkheden en onzekerheden kan zijn. En dat ze daarmee moesten leren omgaan. Zo is het, beste mensen, ook met ons. Wij zouden momenten van intense vreugde ook wel willen vasthouden. Maar dat gaat niet. Ook wij worden steeds weer teruggeworpen in de realiteit, soms met haar moeilijkheden en onzekerheden. Maar daar is mee te leven vanuit het geloof in de Verrijzenis, vanuit het geloof dat ook wij kinderen van God zijn in wie Hij welbehagen heeft. Dat ook onze kruisen en kruisjes niet het laatste woord zullen hebben, maar onze opstanding. Die hoop en die verwachting zijn onze enige zekerheid. Amen.

Jan van de Laar, pastor